

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/85/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713219654
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6713219654.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudkýň JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Jany Haluškovej, ako členiek senátu, v spore žalobcu Československá obchodní banka, a.s., IČO: 00001350, so sídlom v Českej republike, Praha, Radlická č. 333/150, zastúpeného Mgr. Petrom Olejárom, usadeným euroadvokátom so sídlom v Bratislave, Miletičova č. 21, proti žalovanému D. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo H., U. W. č. XXXX/X, o zaplatenie 19.141,53 Kč s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 14C/188/2014-61 zo dňa 14.07.2015, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok) m e n í t a k , ž e ž a l o v a n ý j e p o v i n n ý z a p l a t i ť ž a l o b c o v i ú r o k v o v ý š k e 1 8 , 9 0 % r o č n e z o s u m y 1 2 . 0 0 0 , - K č o d 1 6 . 1 0 . 2 0 1 3 d o z a p l a t e n i a , d o t r o c h d n í o d p r á v o p l a t n o s t i t o h t o r o z s u d k u .
- II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu z a m i e t a .
- III. Žiadna zo strán n e m á p r á v o n a n á h r a d u t r o v o d v o l a c i e h o k o n a n i a .
- IV. Odvolací súd z r u š u j e u z n e s e n i e s ú d u p r v e j i n š t a n c i e č . k . 1 4 C / 1 8 8 / 2 0 1 4 - 5 1 z o d ň a 2 1 . 0 1 . 2 0 1 5 .

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.730,34 Kč spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7,75 % ročne zo sumy 12.730,34 Kč od 16.10.2013 do zaplatenia a trovy konania v sume 51,13 € na účet právneho zástupcu žalobcu, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol (druhý výrok).

1.2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 19.141,53 Kč spolu so zmluvným úrokom vo výške 18,90 % ročne zo sumy 12.000,- Kč od 16.10.2013 do zaplatenia, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 15 % ročne zo sumy 13.800,- Kč od 16.10.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o osobnom konte zo dňa 05.12.2006, predmetom ktorej bolo zriadenie a vedenie bežného účtu pre žalovaného ako majiteľa účtu u žalobcu ako peňažného ústavu; dňa 07.07.2008 sa žalobca a žalovaný dohodli na povolení prečerpania bežného účtu do sumy 12.000,- Kč, čo žalovaný aj využil; s účinnosťou od 01.03.2010 došlo k zmene dohodnutej úrokovej sadzby na hodnotu 18,90 % ročne; okrem toho pre prípad omeškania bola dohodnutá sadzba úrokov z omeškania vo výške 15 % ročne;

z dôvodu neplnenia zmluvných povinností zo strany žalovaného vyhlásil žalobca predčasnú splatnosť záväzku zo zmluvy o povolení prečerpania bežného účtu ku dňu 28.05.2012; ku dňu 28.05.2012 predstavovala dlžná suma 14.561,93 Kč, ktorá pozostávala z istiny v sume 12.000,- Kč, z úrokov v sume 730,34 Kč, z tzv. naběhlých úrokov“ v sume 736,64 Kč, z úrokov z omeškania v sume 25,29 Kč a z poplatkov v sume 1.800,- Kč; za obdobie od 31.07.2008 do 15.10.2013 účtoval žalobca voči žalovanému dlh spolu v sume 19.141,53 €, ktorý pozostával z istiny v sume 12.000,- Kč, tzv. „naběhlých úrokov“ v sume 3.918,14 Kč, úrokov z omeškania v sume 1.423,39 Kč a z poplatkov v sume 1.800,- Kč.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie je na rozhodnutie prejednávaneho sporu daná právomoc súdov Slovenskej republiky, pretože žalovaný je osobou s bydliskom na území Slovenskej republiky; hmotnoprávne sa však právny vzťah strán spravuje právom Českej republiky (konkrétne Občianskym zákonníkom); súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami došlo k uzavretiu zmluvy o bežnom účte a žalovanému boli poskytnuté peňažné prostriedky formou povoleného prečerpania bežného účtu do sumy 12.000,- Kč (úver); uvedené zmluvy považoval súd prvej inštancie za spotrebiteľské zmluvy, pretože žalovaný ich uzavrel ako spotrebiteľ (fyzická osoba bez oprávnenia na podnikanie); súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a preto žalobca dôvodne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 28.05.2012, keď podľa odôvodnenia rozsudku „k tomuto dňu dlžná čiastka žalovaného činila sumu 14.561,93 Kč, z toho na istine 12.000,- Kč, na úrokoch 730,34 Kč, na tzv. „naběhlých úrokoch“ 736,64 Kč, na úrokoch z omeškania 25,29 Kč a na poplatkoch 1.800,- Kč; súd z tejto vyčíslenej pohľadávky ku dňu zosplatnenia prisúdil žalobcovi nárok voči žalovanému na zaplatenie sumy 12.730,34 Kč z titulu predmetnej zmluvy, z čoho istina predstavuje sumu 12.000,- Kč a úroky 730,34 Kč; neprisúdil sumu 736,64 Kč ako tzv. „naběhlé úroky“, ďalej sumu 25,29 Kč ako úroky z omeškania a sumu 1.800,- Kč ako poplatky, keď žalobca riadne v tejto časti nepreukázal nárok čo do základu a čo do výšky a neobjasnil, aké sú to tzv. „naběhlé úroky“, riadnym spôsobom nepredložil vyčíslenie úroku z omeškania a nepredložil ani listiny preukazujúce nárok na úhradu poplatkov v sume 1.800,- Kč; uvedené spolu činí čiastku 2.561,93 Kč; túto sumu súd žalobcovi neprisúdil v rámci žalovanej čiastky 6.411,19 Kč; čo sa týka zvyšujúcej časti zo sumy 6.411,19 Kč, teda pokiaľ ide o sumu 3.849,26 Kč, žalobca v konaní nepreukázal, čo tvorí túto sumu do základu a výšky a z akých dôvodov ju uplatňuje po zosplatnení pohľadávky, t.j. po dni 28.05.2012; ani v tejto časti žalobca nepreukázal nárok a neuniesol dôkazné bremeno, že túto sumu žaluje voči žalovanému opodstatnene“; z dôvodu omeškania žalovaného s plnením peňažného dlhu prisúdil súd prvej inštancie žalobcovi aj zákonné úroky z omeškania vo výške 7,75 % ročne zo sumy 12.730,34 Kč od 16.10.2013 do zaplatenia, keď dospel k záveru, že „žalobca nemá nárok na dohodnuté úroky z omeškania vo výške 15 % ročne, pretože v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah, kedy úroky z omeškania môžu dosahovať len zákonnú výšku; nad zákonnú výšku ich v danom prípade nebolo možné zákonne dohodnúť, tak ako to mylne tvrdil žalobca“, t.j. súd nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania nad zákonnú výšku vo výške 7,25 % ročne zamietol ako neopodstatnený; ďalej uviedol, že „pokiaľ žalobca žiadal prisúdiť i úroky z omeškania vo výške 15 % ročne zo sumy 1.069,66 Kč od 16.10.2013 do zaplatenia, príslušenstvo z tejto sumy súd žalobcovi neprisúdil, pretože neprisúdil žalobcovi ani nárok na zaplatenie istiny 1.069,66 Kč“; nakoniec pokiaľ žalobca uplatnil nárok na zaplatenie úroku vo výške 18,90 % ročne zo sumy 12.000,- Kč za obdobie od 16.10.2013 do zaplatenia, súd prvej inštancie dospel k záveru, že „po zosplatnení pohľadávky, teda po dni 28.05.2012, žalobcovi už neprináleží dohodnutý zmluvný úrok z úveru, ale len úroky z omeškania; v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úroku z úveru ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami; pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpil k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úroku z úveru“; preto súd prvej inštancie žalobu žalobcu aj v tejto časti o zaplatenie úroku z úveru vo výške 18,90 % ročne zo sumy 12.000,- Kč za obdobie od 16.10.2013 do zaplatenia (t.j. po zosplatnení úveru) zamietol.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia článku 2 ods. 1 oddielu 1 kapitoly II, článku 3 ods. 1 oddielu 1 kapitoly II a článku 16 ods. 2 oddielu 4 kapitoly II nariadenia rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, ďalej s poukazom na ustanovenia § 497 a § 708 Obchodného zákonníka Českej republiky a § 52 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka Českej republiky v spojení s nariadením vlády Českej republiky č. 163/2005 Sb.; o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 a podľa pomeru úspechu a neúspechu strán v spore priznal pomerne úspešnejšiemu žalobcovi 34 % jeho účelne vynaložených trov konania.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 24.08.2015 (č.l. 72-76 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadol len v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok), t.j. v časti zamietnutia žaloby ohľadne sumy 6.411,19 Kč, úrokov z omeškania vo výške 7,75 % ročne zo sumy 1.096,66 Kč od 16.10.2013 do zaplataenia a úroku vo výške 18,90 % ročne zo sumy 12.000,- Kč od 16.10.2013 do zaplataenia. Vyjadril názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho došlo k čiastočnému zamietnutiu žaloby. Poukázal na to, že svoj uplatnený nárok dostatočne odôvodnil a na jeho preukázanie predložil listinné dôkazy, z ktorých uplatnený nárok jednoznačne vyplýva.

2.1.1 Žalobca nesúhlasil s nepriznaním uplatnených dlžných poplatkov v sume 1.800,- Kč; poukázal na to, že žalovaný v žiadosti o poskytnutie povoleného prečerpania prehlásil, že súhlasí s obchodnými podmienkami pre povolené prečerpanie bežného účtu ako aj so všeobecnými podmienkami, ktoré tvoria súčasť zmluvy; podľa obchodných podmienok bol oprávnený účtovať žalovanému ako majiteľovi účtu poplatky za svoje služby v súlade so sadzovníkom poplatkov; uplatnené poplatky boli žalovanému účtované za výzvy a upomienky, ktoré tvorili prílohy žaloby, z dôvodu neplnenia zmluvných povinností; žalovaný sa dostal do omeškania s platbami a neplnil svoje zmluvné povinnosti bez jeho zavinenia; vyjadril názor, že náklady spojené so zasielaním upomienok a výziev nie je možné pričítať na jeho ťarchu, pretože k porušeniu zmluvných povinností došlo zo strany žalovaného.

2.1.2 Žalobca nesúhlasil ani s nepriznaním sumy 4.611,19 Kč z titulu kapitalizovaného úroku a kapitalizovaných úrokov z omeškania; vyjadril názor, že nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s povinnými splátkami, vznikol mu nárok na priznanie úrokov z omeškania až do zaplataenia; úroky z omeškania vyčíslil od zosplataenia dňa 28.05.2012 do dňa kapitalizácie na sumu 1.423,39 Kč; žiadal priznať aj kapitalizovaný úrok z úveru v sume 3.918,14 Kč, keď dôvodil, že v predloženej tabuľkovej časti histórie úverového účtu, ktorá tvorila prílohu žaloby, bol úrok z úveru uvedený v dvoch stĺpcoch po označení „dlžné úroky“ a „naběhlé úroky“, pričom v oboch prípadoch sa jedná o úrok z úveru, pretože ako „dlžné úroky“ bol úrok vyčíslený automaticky a ako „naběhlé úroky“ manuálne prepočítaný a teda zodpovedá skutočnej výške dlžného úroku z úveru.

2.1.3 Nakoniec žalobca nesúhlasil ani s nepriznaním úroku z úveru vo výške 18,90 % ročne zo sumy 12.000,- Kč od 16.10.2013 do zaplataenia; s poukazom na ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka Českej republiky argumentoval, že dohodnutý úrok z úveru mu patrí až do okamihu skutočného vrátenia poskytnutého úveru formou povoleného prečerpania bežného účtu a nie len do splatnosti dlhu s tým, že súčasné uplatnenie úroku z úveru a úrokov z omeškania sa vzájomne nevylučuje a tieto mu patria až do riadneho zaplataenia úveru zo strany žalovaného ako dlžníka.

2.1.4 Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.)

3.1 V prejednávanej spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Konanie v prejednávanej spore začalo pred 30.06.2016. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok; podľa § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti; podľa § 470 ods. 2

C.s.p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované; ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

4.2 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania žalobcu podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní žalobcu podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu podľa § 388 C.s.p. čiastočne zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

4.3 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

4.4 Z hľadiska obsahu podaného odvolania žalobca nesúhlasil len so zamietnutím žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok), preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie len v tomto rozsahu.

4.5 Odvolací súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní vychádzal zo správnych skutkových zistení súdu prvej inštancie popísaných v napadnutom rozsudku, preto nebolo potrebné vykonané dokazovanie opakovať alebo doplniť. Odvolaciu námietku žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach z vykonaných dôkazov nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, pretože skutkové zistenia čerpal súd prvej inštancie výlučne z listinných dôkazov, ktoré do konania predložil samotný žalobca a skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov nie sú podľa odvolacieho súdu v rozpore s ich obsahom, keď žalobca sa nestotožnil len s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie v tom smere, či predložené dôkazné prostriedky (listinné dôkazy) sú postačujúce na preukázanie všetkých uplatnených nárokov v prejednávanom spore.

4.6 Zo spisu súdu prvej inštancie vyplýva skutkový stav tak, ako ho popísal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Podľa zisteného skutkového stavu žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o bežnom účte, vo vzťahu ku ktorému strany dohodli povolenie prečerpania do sumy 12.000,- Kč, ktoré žalovaný využil, ale finančné prostriedky riadne a včas nevrátil, preto žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru s príslušenstvom.

4.7 V rámci skúmania procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.) sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na prejednanie predmetného spotrebiteľského sporu je daná právomoc súdov Slovenskej republiky; právomoc súdu je v prejednávanom spore daná miestom bydliska žalovaného ako spotrebiteľa; aj keď sa miesto bydliska žalovaného nepodarilo zistiť, jeho posledné známe bydlisko sa nachádzalo v Slovenskej republike, toto bydlisko uviedol žalovaný v zmluve o bežnom účte a v dohode o povolení prečerpania účtu a zmenu bydliska žalobcovi nenahlásil (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Nd/25/2014 zo dňa 25.06.2014); odvolací súd sa stotožnil aj s nevyhnutnosťou aplikácie práva Českej republiky v prejednávanom spore vzhľadom na miesto uzavretia sporných zmlúv a miesto plnenia, keď právne posúdenie veci súdom prvej inštancie nebolo v tomto smere sporné.

4.8 V priebehu konania súd prvej inštancie uznesením č.k. 14C/188/2014-51 zo dňa 21.01.2015 ustanovil žalovanému procesného opatrovníka ako účastníkovi konania, ktorého pobyt nie je známy (§ 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016); za opatrovníka bola žalovanému ustanovená Terézia Pečková, pracovníčka Okresného súdu Zvolen; dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, ktorý v prípade, že je pobyt strany v konaní pre súd neznámy, upravuje postup pri doručovaní písomnosti takejto strane civilného sporového konania, avšak neumožňuje pre tento prípad ustanoviť strane v konaní procesného opatrovníka; ak odpadnú dôvody, pre ktorý bol procesný opatrovník ustanovený, zruší súd v zmysle § 70 ods. 2 C.s.p. (obdobne § 29 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016) uznesenie, ktorým bol opatrovník ustanovený; odvolací súd dospel k záveru, že zmenou právnej úpravy, ktorá nastala prijatím a nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku, nie je potrebné strane, ktorej skutočné miesto bydliska nie je známe, ustanoviť procesného opatrovníka; dôvody, pre ktoré bolo potrebné žalovanému ustanoviť procesného opatrovníka, odpadli a preto bolo potrebné uznesenie o ustanovení opatrovníka žalovanému zrušiť.

4.9 Žalobca dôvodne namieta výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok) ohľadne zamietnutia dohodnutého úroku vo výške 18,90 % ročne z istiny v sume 12.000,- Kč od 16.10.2013 do zaplatenia; pokiaľ súd prvej inštancie v prejednávacom spore aplikoval právo Českej republiky, bolo jeho povinnosťou aplikovať ho v celom rozsahu v súlade s príslušnou judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky; Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 33Odo/657/2005 zo dňa 27.06.2007 vyslovil názor, že nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úrok aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi) teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškaní so splnením svojho záväzku z dôvodu, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti; úrok a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky, avšak majú odlišné funkcie a treba ich odlišovať; kým zmluvný úrok je odmenou za užívanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie so zaplatením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ho môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dohodnuté; pritom platí, že môžu existovať vedľa seba; najvyšší súd výslovne uviedol, že s právnym záverom odvolacieho súdu (v najvyššom súdom posudzovanej veci), že úrok podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno zásadne dohodnúť len na dobu dohodnutej splatnosti istiny a že od tohto okamžiku už zmluvný úrok nenabieha a nastupujú úroky z omeškania, sa nie je možné stotožniť; z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnutý úrok, bude preto vždy určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán; tento záver zopakoval Najvyšší súd Českej republiky aj v rozsudku sp. zn. 33Cdo/1401/2014 zo dňa 24.07.2014 tak, že súdna prax aj odborná literatúra sa zhoduje v tom, že zmluvný úrok predstavuje odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti, t.j. nedodržanie dohodnutej doby splatnosti; kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnutý úrok vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu; i keď dlžník nie je v omeškaní so splnením dlhu, môže veriteľ požadovať dohodnutý úrok a úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj z pôžičky, kde nebol dohodnutý úrok; oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná alebo nejedná o občianskoprávny vzťah; rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo/657/2005 a 33Cdo/1401/2014 sú aplikovateľné na prejednávany spor z dôvodu, že riešia právnu otázku, či je možný súbeh zmluvného úroku a úrokov z omeškania po splatnosti pohľadávky zo zmluvy o úvere; z rozhodnutia sp. zn. 33Cdo/1401/2014 výslovne vyplýva, že tento súbeh je možný aj v občianskoprávných veciach; preto odvolací súd zmenil napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok vo výške 18,90 % ročne zo sumy 12.000,- Kč od 16.10.2013 do zaplatenia; výška úroku nebola medzi stranami sporná a doba platenia bola dojednaná v obchodných podmienkach pre povolené prečerpanie bežného účtu (k rovnakému záveru dospel odvolací súd aj v rozsudkoch č.k. 17Co/432/2015-103 zo dňa 23.11.2016 a č.k. 17Co/381/2015-142 zo dňa 23.11.2016).

4.10 Na druhej strane pokiaľ ide o zvyšnú časť výroku napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby žalobcu v prevyšujúcej časti, nepovažoval odvolací súd odvolanie žalobcu za dôvodné. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nárok na zaplatenie uplatnených poplatkov žalobca nepreukázal, pretože napriek tvrdeniu, že tieto vyplývajú zo sadzovníka poplatkov, tento nepredložil a v celom rozsahu nepreukázal ani odoslanie tvrdených výziev a upomienok žalovanému na doručenie; súčasne pokiaľ ide o uplatnený nárok na kapitalizované úroky z omeškania a kapitalizovaný úrok, v tomto smere žalobca neuviedol presné obdobie, za ktoré mali byť vyčíslené a z akých súm, preto tento nárok nemohol byť podrobený súdnemu prieskumu; povinnosť uvedenia presných skutkových okolností, z ktorých vyplýva uplatnený nárok, nemožno preniesť na súd a súd nie je povinný na základe predložených dôkazov skúmať, ako žalobca dospel k výpočtu uplatnenej sumy úrokov z omeškania alebo úroku; v tejto časti preto súd prvej inštancie žalobu žalobcu správne zamietol.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávacom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie v podstate odôvodnil tým, že v prejednávacom spore dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj jeho právne posúdenie veci vo vzťahu k nedôvodnosti žaloby však považuje odvolací súd za správne (body 4.5 až 4.10 odôvodnenia okrem bodu 4.9 odôvodnenia); odvolací súd sa s názorom žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci zo strany súdu prvej inštancie stotožnil len čiastočne (bod 4.9 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku čiastočne zmenil a žalobe žalobcu vyhovel aj v časti uplatneného úroku; v ostatnom rozsahu ponechal odvolací súd napadnutý výrok rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti obsahovo nedotknutý.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, s § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Vzhľadom na pomerne rovnaký úspech žalobcu a žalovaného v odvolacom konaní odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko čiastočnou zmenou napadnutého rozsudku nedošlo k zmene pomeru úspechu strán vo veci (z pohľadu úspechu v časti uplatnenej istiny bez príslušenstva) ponechal odvolací súd výrok o trovách konania napadnutého rozsudku (prvý výrok) nedotknutý.

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).